

Hrvatska drama HNK Ivana pl. Zajca Rijeka otkazala je gostovanje s predstavom ČELIČNE MAGNOLIJE najavljeno za subotu 22. siječnja, zbog bolesti glumice.

Učestale izmjene programa prisutne su, nažalost, ali koliko god je to moguće, trudimo se realizirati program unatoč svim nedaćama naše svakodnevice. Zahvaljujemo posjetiteljima kazališta na razumijevanju.

U nastavku najavljujemo program INK:

u petak, 21. siječnja u 20 sati na rasporedu je predstava MISTERO BUFFO autora Daria Foa.
PRIJEVOD: Valter ROŠA i Aleksandar BANČIĆ
IGRA: Valter ROŠA

MISTERO BUFFO, zbirka satiričnih monologa, djelo je talijanskog nobelovca Darija Foa, nastala 1969.g. no i danas je vrlo aktualna.

Temelji se na Foovom istraživanju srednjovjekovne narodne predaje i tradicije tzv. giullara, odnosno, lakrdijaša.

Svoje teme uglavnom pronalaze u subverzivnom, alternativnom, čitanju biblijskih tema.

Lakrdijaši nisu vrijeđali vjeru, Boga i Svece već su razotkrivali i ismijavali sve one koji su iskorištavali religiju za svoje vlastite ciljeve.

Ono što je vrlo zanimljivo je da nam te lakrdije pokazuju kako je srednji vijek, iako smatran mračnim periodom u povijesti čovječanstva, ipak imao neke svijetle točke; a to je ponajprije duh naroda, koji je, potlačen, iskorištavan i ugnjetavan, duhom bio vrlo slobodan.

Tekst je preveden na istarsku čakavicu, no, prema uzoru na original, ova naša čakavica je "zbaštardana", "remixirana" koja u sebi ima elemente raznih istarskih govora.

U petak 28. i u subotu 29. siječnja u 20 sati na rasporedu su reprize predstave FURBAĆONA 2 ili ki će ga kemu prvi fikat i ,

AUTOR: Branko Lučić

REDATELJ: Jasminko Blenović

PERŠONE OD KOMEDIJI:

ŽVANE, kum - Luka Mihovilović

MARJUČA, Pepićeva žena - Lara Živolić

MARINAJO (TRIEŠTIN) - Rade Radolović

PEPIĆ - Valter Roša

La Moscheta, nastala negdje između 1528. i 1529. godine, ime dobiva po frazi "parlar moscheto" ili govoriti gradskim padovanskim govorom koji stoji nasuprot većeg dijela teksta pisanoga seoskim dijalektom padovanskog zaleđa. Želi li se razumjeti duh vremena nastanka komedije valja osobito naglasiti da je u isto vrijeme napisano i Kopernikovo revolucionarno djelo (u našim kazalištima najpoznatija kao Mušica), prva renesansna komedija, talijanskog autora Angela Beolca Ruzzantea De revolutionibus orbium coelestium.

Svi likovi komedije i svi njihovi odnosi postavljeni su u okružje ljubavne strasti, žudnje i putenosti. Stoga je moju istarsku interpretaciju (zacijelo ne pridaju najveću vrijednost. Biti, za njih znači živjeti na način nadasve čiste, bolne, bezuvjetne i neponovljive, ljubavi, zapravo ljubavi prema ljubavi, temeljno pitanje Beolcova ljubavnog četverokuta glasi: Furbaćona) vodila slutnja: Beolco dajeaturi prednost pred kulturom – njegovi su likovi prije svega krv i meso, koji moralnim kategorijama use, nase i podase. Umjesto ideala velike, viteške, jedinstvene iki će ga kemu prvi fikatiti (tko će ga komu prvi uvaliti)?.

Želi li se pak steći pravi uvid u narav likova komedije, njihove zasljepljenosti i njihova zrcala nekih drugih likova na koje je jednako tako utjecala spomenuta zasljepljenost. Primjerice zasljepljenost Homerove Helene, žene božanskog podrijetla, donijela je nesreću i patnju dvama narodima. Za razumijevanje Helenina čina bitna je činjenica da zasljepljenost, ograničenost slobodne volje ili čak ne-sloboda volje (govorimo li o volji u današnjem smislu, jer Grci nisu poznavali posebnu riječ za volju), dolazi izvana (Afroditin pojas ima moć koja i razboritom oduzima razum; nitko se ne može othrvati njezinoj moći). Njena zasljepljenost djelo je božanstva, razlog zbog kojeg je i Grci i Trojanci razumiju i tješe. Ona mora snositi odgovornost za svoje djelo ali ne mora se mučiti. Naime, njezin “grieh” podliježe višem zakonu negoli je to sud javne sablazni i moralnog zgražanja.

Beolcov je suvremenik Lodovico Ariosto pokazao što je kadar napraviti najplemenitiji vitez kad se pod bremenom nesretne ljubavi sunovrati u mahnitost. Pomahnitao zbog ljubavi, Orlando potpuno gubi razum, čini čudesa ali i ubija nedužne ljude koje bi morao braniti.

Ruzzanteovi likovi posjeduju svijest o juvenoj zasljepljenosti, slute zašto mahnitaju i znaju kada i zašto njihova volja prestaje biti slobodnom voljom. Tako primjerice Škovacin (prolog) opravdava i žene i muškarce nečim što je jače od nas, što nam smućuje razum i tjera nas na neshvatljivo nerazborite postupke. One su kako i mi muški. Svi smo ukovani na istem kopitu i svi imamo va sebe nekega vraga. Nekakov oganj... Stavimo reć da je va nas nešto ča nan ne da mira, ča ne moremo kontrolati... zamagljuje nam prosudbu i neće nam dati mira dok ne dobije što traži. Za razliku od Helene čiju je sudbu usmjerila Afrodita, Beolcove likove goni vrug/oganj koji pali i žari u njima samima. Tako će se na Škovacina nadovezati kum Žvane razbijajući posvuda prisutnu iluziju o slobodnoj volji: oko magnuće pozabimo i ki smo i ča smo. To nešto, taj vrug, taj oganj, svemoćna žudnja, Pa će mi kakov injorante govorit da smo slobodni i da moremo delat ča nas je volja. To moremo! Kad nan zaunja ona stvar, u oko magnuće pozabimo i ki smo i ča smo.

Ogledavanja u zrcalima drugih likova upućuju na misao da mahnitanja “velikih” likova imaju velike i dalekosežne posljedice. Na kraju priče Helena se vraća kući, ali svijet više nije isti. Na vidjelo izlazi sva tragičnost čovjeka-smrtnika. Pali su Ahil i Hektor, Eneja je pobjegao osnivati Rim, Odisej će postati simbolom lutanja, Agamemnona je ubio Egist, Orest je osvetio oca i ubio majku... Koliko smrti i patnje zbog toga što je Paris morao birati. Povratak razuma vratit će Orlanda obrani svijeta kršćanstva i njegovih vrijednosti. Helenin i Orlandov “život” prije i poslije zasljepljenosti posve su različiti. Njihovo danas se (makar po rezultatima) radikalno razlikuje od njihova sutra.

Beolcov se svijet vrti drukčije. Zasljepljenost i matačenje njegovih junaka ostaju na psokama, prijetnjama, pokojoj masnici i rogovima. Ku budete videli da se peršone grdo gledaju i karaju, puštite ih na miru... Će se ben umirit. To je samo komedija i kako komedija će i finit. Bez obzira na zgode i nezgode sutrašnji će dan biti jednak današnjem. Pun prizemnih briga, želja, dovitljivosti, dopuštenih laži i putenih zadovoljstava.

Beolco je uspostavio ravnotežu u svijetu svojih likova. U igri ljubavi su svi nešto dobili i nešto

izgubili.

I na kraju štorije prči su ostali cili a koza sita. Branko LUČIĆ

Autonomni pulski kazališni produkt

Sama struktura komedije prati izvornik. Glavni (renesansni) zapleti ostaju sačuvani – prevareni prevaranti, muž mlakonja i pohotna žena koja sreću traži u velikom gradu, igra zamijenjenih uloga te mnogostruki trenuci pokušaja bračne nevjere koji tek trenutak prije samoga čina bivaju spriječeni.

Dualizam (ili vječni sukob) muškoga i ženskoga, urbanoga i ruralnoga, poštenoga i nepoštenoga (moralnoga i nemoralnoga), dobra i zla, ishodišta su dramskih situacija (sukoba) koji u rasteru ljubavnika (od toga jedan legalan, ali s najmanje prilika) sve više ubrzava u sve manjem radijusu prema željenom objektu/cilju – ženi. Vođeni nagonom čine niz podmuklih smicalica svojim suparnicima kako bi profitirali na tuđoj nesreći i prikazali se (u očima ženke) u boljem svjetlu, ili jednostavno eliminirali protivnika.

Na samom kraju priča dobiva samo pomirljiv ton, nema tu niti happy enda niti moralne pouke – nastupa svojevrсни time out do nekoga novog kruga bitaka oko ženke koja maše svojim atributima (smirenije), dok neki drugi (kojima Eros još nije spržio krila) ili ovi isti (oporavljeni) ne krenu u novu rundu. Jasminko BALENOVIĆ, redatelj. (BK)

